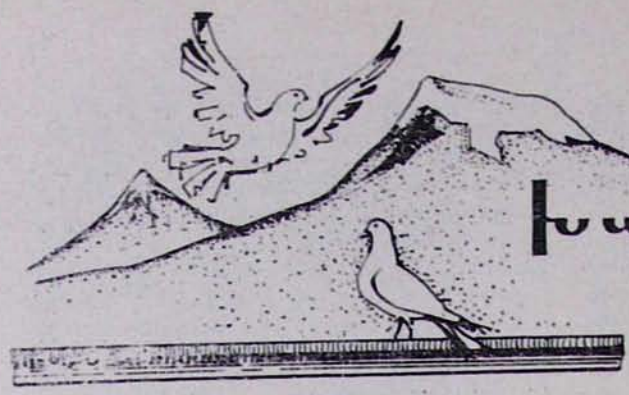

Խաղաղության համար

ԵԿԵՂԵՑԻՆԵՐԻ ՀԱՄԱՇԽԱՐՀԱՅԻՆ ԽՈՐՀՐԴԻ «ԱՌԱՔԵԼՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ԱՎԵՏԱՐԱՆՉՈՒԹՅՈՒՆ» ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ԽՈՐՀՐԴԱԿՑԱԿԱՆ ԺՈՂՈՎԸ ՊՐԱԳԱՅՈՒՄ

Սույն թվականի մարտի 26—30 օրերին Եկեղեցիների համաշխարհային խորհրդի «Առաքելություն և ավետարանչություն» հանձնաժողովը 1975 թվականին սուրբ Էջմիածնում գումարած իր ժողովից հետո այս անգամ իր հերթական խորհրդակցությունը անցկացրեց Պրագայում: Խորհրդակցությանը մասնակցում էին Սովետական Միության և Արևելյան Եվրոպայի սոցիալիստական երկրների 48 ներկայացուցիչներ:

Խորհրդակցությունը տեղի ունեցավ մայրաքաղաքի Յան Կոմենսկու անվան Բողոքական սեմինարիայի հանրակացարանի մեծ դահլիճում «Ավետարանչությունը սոցիալիստական հասարակարգում» թեմայով:

Հանուն Հայաստանյայց առաքելական եկեղեցու սույն խորհրդակցությանը իր մասնակցությունը բերեց Ծիրակի թեմի առաջնորդ տ. Նարեկ եպիսկոպոս Ծաքարյանը:

Խորհրդակցության պաշտոնական բացումից հետո, որը կատարվեց աղոթքով և ավետարանական ընթերցումով հանձնաժողովի նախագահ դոկտ. Էմիլիո Կաստրոյի նախագահությամբ, գլխավոր թեմայի շուրջ առանձին զեկուցումներով հանդես եկան Լենինգրադի և Նովգորոդի միտրոպոլիտ Տ. Անտոնին և պրոֆ. Էբերհարդ Ռինկլերը՝ ԳԴՀ-ից:

Առաջին երկու օրերի լիագումար նիստերից և գլխավոր զեկուցումների քննարկումներից հետո խորհրդակցությունը շարունակեց իր աշխատանքները հետևյալ չորս աշխատանքային խմբերում.

Ա.—Քարոզչություն և ծես.

Բ.—Ավետարանչությունը մեծ և փոքր քաղաքներում.

Գ.—Անձից անձ եղած վկայությունը.

Դ.—Ավետարանչությունը աշխարհականացած սոցիալիստական հասարակարգում:

Խորհրդակցության ավարտին աշխատանքային խմբերի՝ համապատասխան թեմաների շուրջ մշակած եզրակացությունների հիման վրա կազմվեց աշխատանքային մի փաստաթուղթ, որը մանրամասն քննարկման ենթարկվելուց հետո միաձայնությամբ ընդունվեց խորհրդակցության մասնակիցների կողմից:

Փաստաթղթում ընդգծվում է ԵՀԽ-ի «Ավետարանչություն» հանձնաժողովի առաքելությունը սոցիալիստական նոր ձևի հասարակության ընկերային կյանքի յուրահատուկ պայմաններում:

«Ավետարանչությունը,—ասված է փաստաթղթում,—մեր կոլեկտիվ հարաբերությունն է Աստուծո հետ՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով, մի նոր հարաբերություն մեր փոր-

կության ճանապարհին: Ահա թե ինչու ամեն մի եկեղեցի գործնականորեն պետք է ձգտի կատարելու այդ առաքելությունը, որ պատասխանատու և դժվարին մի գործ է, մանավանդ այսօրվա աշխարհականացած հասարակության կյանքի պայմաններում:

Գաղափարական, սոցիալ-քաղաքական, տնտեսական և այլ կարգի ազդակներ հակառակության առիթ չպետք է հանդիսանան ավետարանչության սուրբ գործի իրականացման ճանապարհին: Ավետարանչությունը մեր օգտակարությունն է մարդկության առաջադիմությանը՝ սոցիալ-տնտեսական կյանքի նոր պայմաններում, մեր պայքարն է պատերազմի դեմ: Եկեղեցին կարող է և պետք է պայքարի մարդկության զարգացմանն ու առաջադիմությանը վնասող ամեն տեսակ երևույթների դեմ:

Շարունակելով իր սուրբ առաքելությունը,—նշված է այնուհետև փաստաթղթում, —եկեղեցին պետք է օգնի մարդկանց՝ ժողովուրդների բարեկամության հաստատման, փոխադարձ վստահության, ազնվության, հավատարմության, ընդհանուրի համար եղած բարի գործերում»:

Մարտի 29-ին, հանուն ՀՍՍՀ-ի կառավարության, խորհրդակցության մասնակիցների պատվին ճաշկերույթ տրվեց Չեխոսլովակիայի կրոնական գործերի տնօրեն Կարև Հրուզայի կողմից, մայրաքաղաքի «Մոսկվա» ռեստորանում:
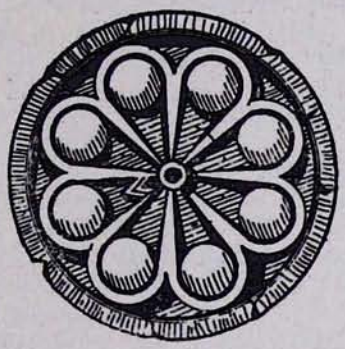
ՆԱՐԵԿ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ՇԱՔԱՐՅԱՆ